

پیام تسلیت رئیس فرهنگستان علوم در پی درگذشت سایه

یادداشت رضا داوری اردکانی رئیس فرهنگستان علوم را در پی درگذشت هوشنگ ابتهاج بخوانید.

به گزارش سایت خبری پرسون، رضا داوری اردکانی «سایه» را شاعر مردم می‌داند و در سوگ او می‌گوید: وقتی شاعر می‌میرد، زبان عزادار می‌شود. پس امروز یکی از روزهای عزای زبان فارسی است.

رئیس فرهنگستان علوم در یادداشتی در پی درگذشت امیر هوشنگ ابتهاج نوشته است:

«هوالباقی

دریغ و تسلی

امروز صبح شاعر بزرگ معاصر هوشنگ ابتهاج متخلص به ه.الف سایه در سن ۹۵ سالگی چشم از جهان فرو بست و مهر ختم بر گنجینه سخن گرانبهای خود نهاد.

شاعر کیست و چه می‌کند؟ مردم پاسخ این پرسش را می‌دانند اما همه همیشه نمی‌توانند آن را بیان کنند.

شاعران اگر در زمره عزیزترین کسان در نزد مردمانند از آن روست که گشایندگان افق زندگی و پیام‌آوران مهر و دوستی‌اند و اگر آن‌ها نبودند شاید مردم دوران‌های ظلمت زمانه را تاب نمی‌آوردند و از این روست که همه در مرگ شاعر عزا و ماتم می‌گیرند.

عصر ما هر چه بود و هر چه هست، از بعضی برکات بی‌بهره نبود. نسل ما از این بخت برخوردار بود که در دوران درخشش شعر فارسی به سر برد. این دوران را اگر نتوان در عرض چهار قرن دوران اول شعر فارسی قرار داد، مسلماً در قیاس با دوران ششصدساله بعد از حافظ تا زمان مشروطیت، دوران آبرومندی سخن و شعر فارسی است و به این جهت این نسل باید راضی و خرسند باشد که در سختی‌ها و تلخی‌ها و شکست‌ها، شاعران را همراه خود می‌دیده و می‌توانسته است در پناه شعرشان آرامشی بیابد.

ما امروز در عزا و ماتم مرگ شاعری نشسته‌ایم که در زمره بزرگترین سخن‌سرایان زمان و شاید سرآمد غزلسرایان بود. هرچند که او خود به شهریار ارادت می‌ورزید و برای او در غزل‌سرایی مقام ممتاز قائل بود، اما درست آن است که ابتهاج بیش از استاد خود، غزل را با زندگی مردمان پیوند داده است.

ابتهاج شاعر مردم بود. مقصود این نیست که او شعر سیاسی می‌گفت. شاعر می‌تواند به یک ایدئولوژی تعلق عادی و رسمی داشته باشد اما شعر، امری ورای ایدئولوژی است و از جای دیگر می‌آید.

شعر شاعر زبان مردم است. وقتی شاعر می‌میرد، زبان عزادار می‌شود. پس امروز یکی از روزهای عزای زبان فارسی است.

ضایعه درگذشت شاعر را به همه اصحاب زبان و ادب فارسی در سراسر روی زمین تسلیت می‌گویم. دریغا که از این پس شاعر دیگر با ما سخن نمی‌گوید اما گنجینه گرانبهای سخن او می‌ماند و مایه قرار و آرامش مردم این زمان و نسل‌های آینده خواهد بود.

رحمت بی‌پایان خدای بزرگ نصیب او باد که شعر و سخنش، سخن رحمت و مهربانی بود.»

امیر هوشنگ ابتهاج، متخلص به «سایه» متولد ۶ اسفند ۱۳۰۶ در رشت است. این شاعر نخستین اثرش به نام «نخستین نغمه‌ها» را در سال ۱۳۲۵ منتشر کرد. از دیگر آثار او به «سراب»، «سیاه مشق»، «شبگیر»، «زمین»، «چند برگ از یلدا»، «تا صبح شب یلدا»، «یادگار خون سرو» و... را می‌توان اشاره کرد. یکی از معروف‌ترین سروده‌های او «ارغوان» است که در قالب آثار موسیقایی هم عرضه شده است.